

עם לראות קבוצה של ישראלים פטרוטיים, כמו חברי ועדת הכספים של הכנסת.
הם מוכנים לעשות את הכל למען בטחון המדינה. הכל.

אין קורבן שהוא גדול מדי בי עיניהם.

הנה, למשל, באה הממשלה ודרשה מהם להעלות את המס המוטל על נסיעות לחו"ל. כדי לממן את צורכי הבטחון. חברי הוועדה היו מוכנים להעלות את המס. בייחוד מס המוטל על דבר כל-כך פסול, כמו נסיעות לחו"ל. ועל אחת כמה וכמה למען מטרה כה נעלה, כמו צורכי הבטחון. לכן לא הסתפקו חברי הוועדה בהעלאה אשר הוצאה על-ידי הממשלה. בהחלט לא.

הם שלפו עם, מחקן את הסכום שהוצע, ורשמו במקומו סכום חי דש, גבוה יותר.

ולאחר מכן בירכו איש את רעהו על מידת הפטרוטיזם וההתמסרות שגילו זה עתה, וחזרו הביתה.

יתיה זאת בלי ספק סצנה מלבבת.
היא מוכיחה שבראש המדינה עומדים אנשים ישרי לב, שאינם נרתעים ממילוי תפקידם הקשה.

וטוב שלא נמצא במקום אותו ילד קטן (הוא), מהאגדה של האנס כריסטיאן אנדרסן, ולא שאל שאהה סרת-טאקט לגבי בנדיהם של חבריה הכנסת. למשל:

"רבותי הנכבדים, מתי נסע מי שיש מכם כפעם האחרונה לחו"ל על השבועון הפרטי?"

כי אז היתה משתררת בחדר המהידר של הוועדה דממה דקה.

ואילו היה אותו ילד מוסף לשי-

מכסים את השבועון נסיעתם.
זוהי חלוקה נקייה. והיא מוצאת את ביטוייה בעבודה פשוטה עד להדהים:
אנשי סוג ב' הם המחליטים כמה חייבים אנשי סוג א' לשלם.

תופעה עצמה חורגת, כמובן, ב- הרבה מן התחום הצר של נסיעות ל- חו"ל.

הוא נוגע לתופעה חברתית ומדינית, שלא זכתה עדיין לתשומת-הלב הראויה.

נולד לנו בארץ מעמד מיוחד כי מינו, שאינו רשום בספריהם של מארכס, אנגלס ושות'.

פעם על השבועון המשרד השני.
(גולדה הודיעה כאשר שמעה, לפני שבוע, שיועצה המדיני סעד על השבועון מנהל חברה ממשלתית, ושהארוחה ל- שניים עלתה 110 ל"י. הוי גולדה, גולדה! יועצי שאר השרים אוכלים במחיר 160 ל"י ויותר?)

כמעט כל שבוע נאלץ יחיאל לרדת לתל- אביב (או לעלות לירושלים, אם הוא עובד בתל-אביב) לרגל תפקידו.

היכן יגור? במלון הטוב ביותר, כמובן. על-חשבון המשרד.

המכוננית היא, כמובן, על השבועון המשרד. יחד עם המיסים הישנים והחדשים. שתי נסיעות לחו"ל בשנה הם מינימום. צריכים לראות אך עושים בינוי בפנילנד (באמת יפה שם!!) ואיך מממנים בינוי ב- סיציליה (מצב סוציאלי מעניין מאד). או איך... וכך הלאה.

שלא לדבר על ההשתתפות כי קונגרס הבינלאומי של הבינוי כי טוקיו.

שם דרוש יחיאל פלד באופן חיוני, כדי למנוע את קבלת ההחלטה האנטי-ישראלית שהוגשה על-ידי פקדיה הבינוי הערביים, ה- נוסעים למטרה זו לאותו קונגרס על-חשבון משלמי-המיסים של ה-ם.

בסך הכל — חיים לא רעים, עם המשפחה הקטנה בחילה הקטנה, אותה הצליח יחיאל לבנות בפרוטות, הודות לקשריו הטובים, אבל בדרך כשרה לגמרי.

כי, כאמור, הוא באמת אדם חי גוף, אהוד, מוכשר ומקובל על כל בריות.

יש בארץ כמה אלפי יחיאלים כאלה. יחיאלים ממלכתיים ויחיאלים המנהלים חברות פרטיות, המשגשגות בחממה של ה- משק הישראלי, בה הקשרים שזיזים זהב וכל הכסף בא מן הממשלה.

הם שייכים לכל הסקטורים —

המעמד החריג

ממלכתי, הסתדרותי, פרטי. אין ביניהם הבדל. האידיאולוגיה הפי כה מזמן נושא לבדיחות בין ה- מנה האחרונה והקפה התורכי.

יחיאל ברזל לשעבר אינו, המנהל את חב- רתי-השיכון הפרטית, והחי על חשבון-ה- הוצאות הפרטי שלו. בטוח כי רובצת תהום בינו ובין יחיאל הממלכתי. הארוחות, ה- מכוננית, הנסיעות, בתר-המלון — לא ה- ממשלה משלמת עבורם. החברה משלמת. והרי הוא עמוד-התווך של החברה, והיא מרוויחה את כספה בזיעת אפיו. זה נכון. אלא ש...

אלא שכל ההוצאות האלה פטוי רות ממס. וכדי לאפשר שיתחרור זה ממס, צריכים הרב-היהרבה אזרחים אחרים לשלם יותר.

למשל: כל פועליו ופקידיו של יחיאל ברזל, שאינם חיים על חשבון-הוצאות.

ש מעמד חדש. הוא מסתדר לא-רע במדינה.

ומה הפלא? הרי הוא מנהל את המדינה. וקובע את מדיניותה. רי מחליט את החלטותיה.

בין השאר הוא מחליט מי ישלם, ומי לא. הם כן. הוא לא.

מעמד שאין לו שם. נצטרך לקרוא לו, כפשטות, "הי מעמד החדש".

אין זה מעמד עשיר, ברובו הגדול. אין הוא עתיר נכסים. אמצעי-היצור, אשר קארל מארכס ז"ל ייחס להם חשיבות כה רבה, אינם שייכים לו. רוב חברי המעמד יכולים לטעון, בכנות גמורה, שהם אנשים עניים, המקבלים משי- כורת דלה.

ובכל זאת הם חיים טוב מאד. כי הם חיים, למעשה, בחינם.

קח לדוגמה (דמונית לגמרי) את יחיאל פלד (לשעבר פלדשטיין). שהוא פקיד בכיר במשרד הבינוי.

משכורתו אינה גבוהה. בסך ה- כל 850 ל"י נטו, כמו חברי-כנסת מיסבן.

הוא אדם ישר-לב, ולא יעלה על דעתו לקחת שוחד.

הוא חרד לשלום המדינה ובטחונה, וכי, הוא יודע שאינו עובד בשביל כסף, חלילה, שהוא ממלא שלי- חות לאומית.

אבל בצהריים תמצאו אותו באחת מ- תריסר המיסעדות היקרות בעיר, שם הוא סועד, לרגל עסקיו, עם יחיאלים אחרים ממשרדים אחרים.

פעם על השבועון משרדו שלו,

הפקידים הבכירים, שקיבלו את החוק המ- חוקן והתחילו לבצעו.

שורה ארוכה ומרשימה. כולם אנשים טובים. כולם חרדים לשלום המדינה ובטחונה.

וכולם — בלי יוצא מן הכלל — נוסעים לחוקי-לארץ על השבועון הזרתי. והזולת הוא — כן, נחשת — את ה-.

הו הצר החיובי במסי-הנסיעות. הוא מאפשר אבחנה ברורה בין שני סוגי ישראלים.

אבחנה אובייקטיבית, פשוטה, נקייה.

סוג אחד: הישראלים החולמים במשך שנים על נסיעה לחו"ל. המקבצים לירה ל- לירה. המשלמים בעצמם את מחיר הכרטיס ואת המס המוטל עליו.

סוג שני: הישראלים הפטורים מכל התהליך הזה. שהממשלה משלמת את מחיר הכרטיס שלהם, ופוטרת אותם מן המס. או הנוסעים על חשבון מוסדות ציבוריים, חברות ממשלתיות, ההסתדרות הציונית ה- עולמית (כמה טוב שהיא עולמית!). המג- בית, הבונדס. או הנוסעים על-חשבון חב- רות פרטיות, הרשאיות לנכות את מחיר הכרטיס והמס מן ההכנסה החייבת במל.

כדומר: ששאר משלמי-המיסים

אזל, למשל: "על השבועון מי נסעי- תם לחו"ל כפעם האחרונה?" — היה זה חוסר-יטאקט מביך עוד יותר.

החברים היו נאלצים להשיב, אחרי הימ- הומים ממושכים:

"אני נסעתי במיקרה כחבר משלחת פרלמנטרית מטעם הכנסת. על השבועון תקציב הכנסת ותקציב משרד-החוק, חצי-חצי. נסעי- תי ללמוד איך מטילים מיסים במדינות אחרות."

"אנו כי סירותי בנכר בהזמנת מיפעל הבונדס. להביא את כשורת ציון להמוני עמנו בגולה הזווייה. משרד-האוצר שלם, כמובן."

"ואותי שלחה המפלגה. כדי לקיים את הקשרים עם חברינו בצפון הרחוק. כלומר, שליחה, זה היה בפעם שלפני-האחר רונה. בפעם האחרונה קיבלתי על עצמי את הירוק הקשרים עם חברינו במיזרח הר- חוק."

אחד — מי יודע? — היה אומר: "לא כן אנוכי. אני לא הוזמנתי על-ידי איש, ולא נשלחתי על-ידי איש. נסעתי על-חשבון החברה, שאני עומד בראשה. לרגל עסקים. מסי-הכנסה מכיר בזה כהוצ- אה עסקית."

אין זו רכיכות. החברים הנכבדים של הוועדה הנכבדה אינם שונים מ-